

време, къмъ което са относя дѣйствието и декорациитѣ, съ които са урежда мѣстото на дѣйствието; в) рѣчитѣ на дѣйствующитѣ лица, които състоѣтъ или отъ *монолози*, когато лицата хортуватъ самы съ себѣ си, като изразяватъ своитѣ тайни намѣренія, или отъ *діалози*, кога лицата са разговарятъ помежду си; г) постѣпкитѣ на дѣйствующитѣ лица, както: тѣхното прибиране отвънъ, отиванъето имъ навънъ, испращанъе, двубой (дуели), нѣкой цѣлъ и цѣлы сраженія и пр.; д) степени на послѣдователно развитіе или части, на които са раздѣля сѣко драматическо произведение. Тѣзи части са наричатъ *дѣйствія* или *актове*, които, споредъ обширността на съдържаніето, биватъ отъ едно до петъ. Дѣйствіята отъ своя страна са подраздѣлятъ ѳще на *явленія* или *сцени*. По нѣкогаждъ, преди цѣла піеса, има едно дѣйствие, наречено *прологъ* (предисловіе), а по нѣкога піесата свършва съ заключително едно дѣйствие, което са нарича *епилогъ* (послѣсловіе).

Внѣтрѣшнитѣ условія на драматическото произведение сѣж:

а) единство на дѣйствието, което иска щото главно дѣйствие въ піесата да бѣде едно, и къмъ него непосредственно да са относѣтъ сичкитѣ постѣпки на дѣйствующитѣ лица, сичкитѣ имъ частни дѣйствія; в) дѣйствието да са съсредоточава въ двѣ точки — въ завезка и развезка, тѣй щото интригата да са развива до онѣзи нейни крайни явенія, въ които веке са разрѣшава судбата на дѣйствующитѣ лица въ піесата и с) непрекъсване на дѣйствието, а то сътои въ туй, както дѣйствието да не преминува въ разсказъ, който може да измѣни смѣщенното условіе на драматическото произведение — спиране то на сцената му. Послѣдното условіе са отнаса особено къмъ монологитѣ, въ които никакъ са недопуща разсказъ на онуй, което трѣба да са извърши дѣйствително предъ очитѣ на зрителитѣ.